

Anni Rose

Recept
na
toho
pravého

špetka štěstí a hrst osudu

Recept na toho pravého

Copyright © 2021 Anni Rose

Published in Great Britain by Choc Lit Limited as Recipe for Mr Right

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Drews, 2023

Cover © Adéla Korbelařová, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3103-9 (pdf)

Recept
na
toho
pravého

Anni Rose

Carole Deanové (1945–2015)
*Za mnoho hodin procházek se psem,
kuchyňské rady, „běžné drby“ a smích.*

Poděkování

Říká se, že psaní je osamělý proces, ale mě na každém kroku mé spisovatelské cesty podpořilo mnoho lidí, kterým dlužím obrovské díky. Je vás příliš mnoho, abych vás zmínila osobně, ale Clockhouse Writers, zvláště Xenia a Hilary, Dunford Novelists, Jill Sharpová a Tuesday morning writers, prosím přijměte mou poklonu za všechny vaše báječné komentáře. Keithi, Jane a Sarah, první čtenáři, kontroloři gramatiky, poskytovatelé slaninových a banánových sendvičů, umlčovači mého vnitřního kritika a zabíječi syndromu podvodníka – bez vás bych se nikdy nedostala takhle daleko. Mandy a Pauline, věčný zdroj inspirace! A samozřejmě psi, kteří v tichosti (většinou) naslouchali nekonečnému předčítání tohoto románu.

V neposlední řadě bych ráda poděkovala všem lidem z Choc Lit a Ruby Fiction, že mi dali možnost se s vámi o tento příběh podělit – především čtenářkám Tasting Panel, které vybraly původní rukopis a umožnily tak jeho vydání (Ruth Nägeleová, Shona Nicolsonová, Helen Maddisonová, Luise Piriová, Amy Nordonová, Jo Osbornová, Isabelle D., Fran Steversonová, Joy Bleachová, Sharon Walshová, Julie Lillyová, Cordy Swintonová, Carol Bottingová, Yvonne Greenová a Gill Leiversová), a mé milé redaktořce – děkuji za trpělivost a příjemnou spolupráci.

Úvod

Nový rok

„Dobré ráno, Redforde! Je osm hodin. Vítejte v novém roce.“

Ruby Brooksová otevřela jedno oko a pak to druhé. Obě pálily. Vystrčila ruku, ale dosáhnout na rádio a vypnout toho věčně šťastného moderátora by ji stálo mnohem více úsilí, než tomu byla připravena věnovat. Zaskučela.

„Náš rozhlasový astrolog vzkazuje Pannám mezi vámi, že vás zřejmě čeká báječný rok.“

Skvělý. V tu chvíli jí okamžitá smrt připadala jako přitažlivější nabídka. Jazyk měla drsný jako brusný papír a chuť, kterou cítila v ústech, svědčila o tom, že ji někdo v noci musel násilím krmit nakládanými vejci.

„Ale nespolehejte se na ostatní. Musíte si vytvořit své vlastní štěstí. Jediná věc, která vám v tom brání, jste vy sami,“ pokračoval moderátor rozjařeně. „Je na čase zvednout zadek a vydat se za svým cílem.“

Ruby ze sebe shodila modrou květovanou peřinu.

Punčocháče pod pyžamem. *No to snad ne.*

Prudce se vzpřímila do sedu a přitiskla si peřinu na hrudník. Do krku jí stouply žaludeční šťávy.

Prázdný polštář bez dülku vedle ní její nevolnost nijak nezmírnil, ale přesto se jí ulevilo. Je jasné, že ať už se včera

večer dělo cokoli, neskončila v posteli s příležitostným milencem, ani – což by bylo ještě horší – se svým bývalým.

Bolela ji hlava.

Jak to, že si nikdy včas neuvědomíš, jak moc je kocovina nepříjemná? A proč si tvoji takzvaní přátelé myslí, že je skvělý nápad neustále ti nalévat, když je jim jasné, jak to s největší pravděpodobností dopadne?

Do sklenice s vodou na nočním stolku vysypala dvojitou dávku Alka-Seltzeru, počkala, až trošku vyšumí a naráz si ho nalila do krku. Pak uviděla cedulku s poznámkami:

Předsevzetí:

1 – deset soutěží za den

Astrolog z redfordského rádia by měl radost. Jestliže tohle není vytváření vlastního štěstí, pak neví, co jiného by to bylo.

2 – zabít montéra kuchyní

3 – práce snů

4 – navštívit Japonsko

5 – nespát s Danielem – už nikdy

Pětka vlastně není ani tak předsevzetí, je to spíš stanovení záměru a nemělo by to být složité. Byt si nekoupila prostřednictvím jeho realitní kanceláře, takže nemá ponětí, kde bydlí. Máma i bratr Ben přísahali, že mu to neprozradí. Varovala je, co by se stalo, kdyby kterýkoli z nich prozradil Danielovi jediné písmeno z její adresy.

Ben by se příliš obával o svůj vzhled, aby riskoval, že si nedělá legraci. Už jednou byl svědkem toho, co je schopná udělat s jeho Supermanem – nebo v současnosti přesněji – s torzem jeho Supermana.

Kapitola první

Ruby měla od psacího stolu výhled na hlavní vchod do bytového domu Union House a na parkoviště pro návštěvníky. Sledovala, jak přijíždí pošťák. Nešlo o těch pár dopisů, co držel v ruce, ale o ten velký hranatý balík, který vytáhl z dodávky, než zamířil k hlavnímu vchodu, ten ji zaujal. A to až do té míry, že kdyby nevěděla, že pošťáci mají klíč, měla by nutkání tam zaběhnout a vyrvat mu ho z ruky už ve vstupní hale.

Když o chvíli později zazvonil zvonek u dveří, byla vzrušením celá bez sebe. V duchu se vracela k soutěžím, kterých se zúčastnila minulý měsíc. Bylo tam několik aut, určitě aspoň půl tuctu dovolených, náčiní na posilování a jestli si to správně pamatuje tak také sada nářadí o pětasedmdesáti kusech. Jenže ta krabice, kterou pošťák nesl, nevypadala tak velká, aby se tam vešel kufřík na nářadí nebo pila.

„Od koho to je?“ usmála se a radostně mu od břemene ulevila.

„To nevím. Ale stejně je to pro šestku,“ odpověděl, vytáhl z kapsy blok a udělal si do něj poznámku. „Už jsem jim hodil do schránky upozornění.“

Na balíku nebyly žádné detaily o odesílateli, ze kterých by se dalo cokoli vyčíst. Jen razítka. Adresa zněla

„A. Finder, 6 Union House, Redford“. Nedalo se do něj ani nijak nenápadně nahlédnout. Všechny okraje hnědého balícího papíru byly pečlivě přelepeny průhlednou lepenkou. Ruby balík zastrčila ke zdi pod kabáty visící mezi kuchyní a obývánkem. Byl tvrdý, masivní a těžký.

Byt 6 o patro výš patří Jasonovi, ale ten je již od Vánoc v Paříži.

Čajová ceremonie v Japonsku – čirá blaženost...

Finder bude asi kamarád, o kterém Jason říkal, že mu bude hlídat byt, až bude pryč. Přemýšlej. Říkal kamarád nebo kamarádka?

Zapomeň na to. Potřebovala se soustředit na jeden japonský slogan.

To se lehko řekne, ale hůř udělá. Vzala do ruky nůžky, ale na poslední chvíli se jí vrátila soudnost. Výmluva „myslela jsem, že je to pro mě“ by asi neprošla, když to podepsala. Pošťák jí přece řekl, že to není pro ni. „Mohla v tom být bomba“ by zase zafungovalo jen v případě, že by se evakuovaly byty a ona balík ponořila do vany s vodou nebo kdyby balík vybuchl a zbytky se rozsypaly po parkovišti.

Zhluboka se nadechla a vrátila se k pracovnímu stolu. Musí dodělat ten slogan... *S pyramidovými čajovými sáčky – toť naprostý skvost.*

Ceremonie nebo obřad?

Ceremonie je pět slabik, obřad bude lepší. Zopakovala si text nahlas a dělala při tom pauzy na různých místech. Nebylo to o nic lepší. Těch třináct slov se promění ve vítězný slogan jedině zázrakem. Ruby se ušklíbla. Ale zase se to rýmuje. Naťukala verše do elektronického formuláře, prolítla podmínky, zapsala si datum obřadu do kalendáře

v telefonu a klikla na „odeslat“ dřív, než se mohla začít cítit trapně a rozmyslet si to.

Odstrčila se od stolu a protáhla se. Dopoledne už se překulilo do odpoledne. Byl únor a byla zima a přes všechna varování o globálním oteplování obě auta, na která z okna viděla a která se po celý den nepohnula, stále pokrývala silná vrstva ledu.

Jediná dvojice stop po pneumatikách vedoucí od brány do středu namrzlé asfaltové vozovky potvrzovala to, co již věděla, protože tam celý den seděla a zírala ven: jedinou návštěvou bytového domu byl dnes pošťák. Po jejím montérovi kuchyní ani stopy.

Čekala už dost dlouho.

Ruby vzdychla, vyťukala do mobilu číslo, které už znala z paměti, a přiložila si mobil k uchu. Kontrolovala si zuby ve fotoaparátu v telefonu a čekala, až se poté, co ji Kevin bude ignorovat – zase –, zapne hlasová schránka.

Bylo by mnohem jednodušší si zchladit žáhu na jeho facebookové nebo twitterové stránce, jenže to vypadá, že Kevin na sociálních sítích vůbec nefiguruje. Dát na Instagram fotku police z její kuchyně s *#mizernymonterkuchyni* by jí možná přineslo jisté uspokojení, jenže on nemá ani e-mailovou adresu, natož účet na Instagramu. A pokud ano, pak jí tuto informaci neposkytl.

„Nemůžu momentálně zvednout telefon.“

„Je rozdíl mezi nemůžu a nechci,“ procedila Ruby mezi svými dobře vypadajícími zuby.

Kevinův nahraný vzkaz jí nabízel různé možnosti. Nemělo smysl si je zapisovat. Po pěti týdnech každodenního používání se jí všechna jeho telefonní čísla otiskla do

mozku. Jeho mobil jako jediný umožňoval zanechat aspoň nějakou zprávu.

„Vyčkejte na oznamovací tón, řekněte mi, jaký máte problém, uveďte kontaktní telefonní číslo a takové ty věci a já se vám ozvu hned, jak budu moci.“

Pronikavé zapískání oznámilo, že Ruby může začít mluvit. Je třeba být emočně vyzrálá. Nereagovat přehnaně, nevztekát se a nenadávat. Hluboký nádech a do toho.

„Tady je Ruby Brooksová. Budu mluvit stručně a pomalu, kdyby snad příčinou vašeho mlčení bylo to, že jste nerozuměl mým předchozím vzkazům.“ Poslední tři slova zdůraznila, aby jim dodala na dramatičnosti. „Dnes ráno jsem vás čekala, stejně jako včera, minulý týden, minulý měsíc a vlastně i minulý rok. Teď mi dochází, že když jste začátkem minulého prosince říkal ‚Buďte v klidu, do Vánoc to bude hotové‘, měla jsem vás požádat o upřesnění, kterých Vánoc se to týká, a nikoli předpokládat, že mluvíme o těch samých, ale varuji vás, pohár mé trpělivosti už začíná přetékat.“

Další pauza. Začíná přetékat? Spíš už se z něj řine vodorůž.

Začala ťukat prstem o stůl. Jak to, že ji sakra pořád ignoruje?

Mizera.

„Nebudu tady vykládat žádná nesmyslná kliše, jako že budu vaše noční můra. Ale až s váma skončím, budete si přát bydlet na Elm Street, protože ve srovnání se mnou vám bude Freddy Krueger připadat jako hloupoučké, nepochopené individuum.“

V jedné dnešní soutěži se měly spojovat filmové postavy s adresami. Byla si jistá, že Freddyho měla správně.

Možnosti byly buď Elm Street nebo Sezamová ulice, ale tam už umístila Ptáka Buka.

„A jestli máte dojem, že žertuju, promluvte si s mým bráchou, ten vám řekne, čeho jsem schopná. Po mé poslední amputaci je pořád ještě traumatizovaný. Koukejte zvednout zadek a okamžitě přijít!“

Ruby položila telefon a zamračila se. Ten výbuch jí neudělal moc dobře. Byla otrávená. Sežvýkaná a vyplivnutá. A to se musí přihlásit ještě do jedné soutěže.

Na obrazovce na ni vyskočil e-mail, což jí náladu nijak nevylepšílo. *Předmět: Vše, co od vás potřebujeme, Ruby, je číslo.*

Za posledních pár týdnů přečetla hromady podmínek. Zprostila nejružnější pořadatele odpovědnosti za jakoukoli ztrátu, poškození, smrt a podobně, které by mohla utrpět v důsledku výhry potenciální ceny, ale nějak přehlédla „nedávejte mé údaje komukoli, kdo o ně požádá, a zaplňujte mi schránku každodenní dávkou slovních útoků“ napsané malým písmem u jedné ze soutěží.

A někdo to udělal.

Zakroužila myší, až se kurzor dostal nad slovíčko „odhlásit“. Chtěla auto nebo dovolenou v Japonsku, a ne si dopisovat po mailu s úplně cizím člověkem. Přítel na dopisování nechtěla, ani když jí bylo deset, a o dvaadvacet let později se její názor nezměnil.

Jenže na druhou stranu – soutěž je soutěž. A tak e-mail otevřela.

„Zeptali jsme se sta lidí, kolik spotřebují za rok průměrně kondomů, porovnali jsme jejich odpovědi a došli k určitému číslu. Chtěli bychom vědět, Ruby, je to stejné číslo jako to vaše? Můžete vyhrát zásobu kondomů

na tři roky a sex bez potíží. Jediné číslo, kterékoli mezi 1 a 996. Odpovězte na tento e-mail a do předmětu zprávy napište vaši roční předpokládanou spotřebu. Zbytek nechte na nás.“

Není potřeba lajkovat facebookovou stránku.

Není tu nic, co by musela sdílet s několika nic netušícími přáteli.

Jen jedno číslo.

Ruby napsala 182 a čekala, kdy jí poporoste nos. V posledních dvou letech by bylo každé jiné číslo než nula lež, ale přesto klikla na „odeslat“.

Deset soutěží hotovo. Dnešní snaha, i bez výletu do Japonska, znamenala, že se může stát majitelkou zahradnického košíčku, domovního zvonku, ročního předplatného do kina, zážitku s dravými ptáky, baterky, dvou péřových polštářů, mohla vyhrát na jeden den služby uklízečky, krmení pro psa na celý rok a teď ještě 546 kondomů. Ale nemělo smysl se vzrušovat.

Po pěti týdnech, dvou dnech a tři sta sedmdesáti přihláškách do soutěží sestávaly její výhry z průvodce k sepsání závěti a páru gumových rukavic. Stejně se podívala na Google, jak se dají využít nepotřebné kondomy, protože jestli nic jiného, naučila se umění prokrastinace.

Po dalších pěti minutách, které strávila prohlížením poněkud pochybných a znepokojivých výsledků, jí zvuk vycházející z jejího břicha připomněl, že vynechala nejen oběd, ale i snídani. Byl čas udělat nájezd na lednici, která stála v opačném koutě obývacího pokoje a sloužila zároveň jako televizní stolek. Bohužel obsahovala jen čtvrt litru mléka, skleničku jalovčinek a velký kelímek jogurtu.

Jalovčinky voněly po citronu a trošku po borovici a poněkud tím připomínaly dezinfekční prostředek. Nemohla si vzpomenout, kdy a proč je koupila, ale protože už dlouho nebyla na nákupu, jogurt a jalovčinky poslouží jako oběd, pravděpodobně i jako večeře. Už je tam chtěla zamíchat, když jí zrak padl na návrh na servírování uvedený na etiketě.

„Čekám už celý den!“ Ruby s drinkem v ruce prudce otevřela dveře a překvapeně zírala na muže na své rohožce oblečeného od hlavy až k patě v černém.

Ajaj, to není její montér kuchyní. Zhluboka se napila a strnula.

Horní část obličeje neznámému zakrývala přiléhavá čepice, nos a ústa zase šála. Byly z něj vidět jen oči lemované tmavými řasami. To rozhodně není Kevin. I kdyby pominula, že tenhle člověk nemá kufřík s náradím a nepáchne po cigaretách. Jistě, je to již více než dva měsíce, co svého montéra viděla naposledy. Mohl za tu dobu přestat kouřit, zhubnout, stát se gotikem nebo se přidat ke zvláštní letecké jednotce, ale není to pravděpodobné.

Udělala krok zpátky a zapřela se o zeď, potřebovala oporu. Byla chyba pít na prázdný žaludek.

Muž udělal krok zpět.

Daniel to není. Tenhle je vyšší a svalnatější než její ex.

Třeba má nějaké kožní onemocnění a musí kvůli němu chodit neustále zakrytý.

Pro všechny případy se na něj usmála tak mile, jak jen dokázala. „Co pro vás můžu udělat?“ zeptala se a znovu si lokla ginu s jalovčinkami.

Muž něco nesrozumitelně zamumlal. Znělo to trochu jako „Namazala jste můj malík.“

Zakuckala se svou ohnivou vodou a přestala se usmívat.

Bezva, právě otevřela dveře psychopatovi. „Cože? Vždyť vás vůbec neznám. Proč bych vám měla mazat prst?“ Neubránila se pohledu na jeho ruce, který ale nic neobvyklého neukázal.

„Prosím?“ zeptal se Darth Vader a stáhnul si čepici, čímž odhalil rozčuchané vlasy, které byly po stranách na krátko sestříhané. Koukal na ni pár opravdu úchvatných očí a jí tělem proběhla vlna horka, která neměla nic společného s vypitým ginem. Škoda, že je to cvok, nebo možná i něco horšího.

„Dostal jsem oznámení.“ Natáhl k ní ruku s červenou kartičkou.

Odsunula si prstem ofinu z očí a přejela ji pohledem dostatečně důkladně na to, aby pochopila, o co jde. „Píše se tu, že jsem převzala váš balík,“ oddechla si.

„Přesně to jsem říkal.“ Tvář mu změkla a Ruby se vnitřnosti zamotaly do velikého uzlu.

„To jsou jalovčinky?“ zeptal se. „Měla byste je vyzkoušet se zvěřinou.“

„Tohle je gin.“ Ruby škytla a podezřívavě si ho prohlížela. „Jejich hořkosladká borovicová chuť s pikantním dozvukem se k němu skvěle hodí – píšou na etiketě.“

„To je možné, ale ke zvěřině se taky skvěle hodí.“

„Neumím vařit.“

Zasněné, výmluvné oči olemované až neslušně dlouhými řasami vyvolaly záchvěvy v té části jejího těla, která se už dlouho nezachvěla.

„Mohl bych vám to ukázat,“ navrhl.

„Nemohl,“ zamrkala.

„Máte pravdu.“ Ten pohled zmizel. „Hloupý nápad.“ Začervenal se. Bylo zjevné, že má na sebe vztek. „Kde je můj balík?“

„Vy tomu nerozumíte,“ Ruby zápasila se slzou, která jí páčila v oku a hrozila, že se prodere ven na svobodu. Znovu si lokla svého pití a její pohled upoutalo cosi šedého a chlupatého pohybujícího se kdesi po podlaze.

„Čípak jsi, maličký?“ zeptala se a sehnula se, aby lépe viděla. Ne že by očekávala, že jí ta chlupatá kulička odpoví.

„Do háje,“ řekl ten cizí muž. „Ten je můj?“

„Záludná otázka, že jo?“ Ruby toho vypila docela hodně za krátkou dobu a na prázdný žaludek. Necítila se strážlivá, ale nebyla ani úplně namol. Zřejmě by mohla popsat, co dělala celý dnešní den, možná i tento týden, kdyby se někdo ptal. A v posledních několika hodinách si rozhodně nepořídila psa. Zamžourala nahoru na toho chlápka a doufala, že jeho tvář bude naznačovat, že si dělá legraci nebo je sarkastický, ale on se očividně díval přes její hlavu na balík na konci chodby. Oči měl vyvalené a byl smrtelně bledý. „Neděste se,“ pokusila se odlehčit situaci, „bomba v tom není.“

„Jasně, že v tom není bomba,“ zavrčel, dlouhými kroky prošel kolem ní, vzal balík a odešel. U schodů se otočil a přes rameno zavolal: „Ke mně!“

Ruby se kousla do rtu, na tvář jí ukápla slza. Věděla, že ten povel patřil psovi a ne jí. Jenže pes ležel na zádech s nohama ve vzduchu a buď špatně slyšel, nebo svého pána prostě ignoroval.

„Myslím, že mluví s tebou,“ zašeptala Ruby a polechtala ho na břiše. „Asi bys ho měl radši poslechnout.“

Pak to zvíře zvedla a následovala souseda po schodech, po kterých stoupal o patro výš.

„Promiňte,“ řekl a položil si balík na zem před bytem číslo 6. Hodil po ní tak náhlým a nečekaným úsměvem, že ji zabrněla všechna nervová zakončení a z očí se jí vyhrnuly další slzy. Vzal si od ní psa. Konečky prstů se lehce dotknul její paže a jí se nervová vlákna po celém těle rozehrála naplno. Zapomněla, že jich má tolik. Hlasitě se nadechla a upřeně na něj zírala.

„Že jsem vás vyrušil,“ dodal a opětoval její pohled.

„Nevyrušil.“ Pokrčila rameny, když se jí podařilo odlepit od něj pohled. „Jenom jsem počítala, co je při nadbytku kondomů finančně nejvýhodnější, jestli vyrábět orgány k transplantaci, vytvářet balonová zvířátka nebo potápěčské kombinézy pro fretky.“

Kapitola druhá

Je opravdu ujetá. To tak akorát potřebuje.

„Nekoukej na mě takhle,“ řekl Adam. Sledoval sousedku, jak jde zpátky ke schodišti, a pak zakopl balík do předsíně. „Já ji nechtěl rozbřechet.“

A jasně, že to není bomba. Emily je možná vyšinutá, ale není vrah.

„Přestěhoval jsem se sem, abych měl klid,“ zamumlal si pro sebe.

Jason říkal, že sousedi jsou ohleduplní, vždycky pomůžou, když je potřebuješ, ale jinak tě nechají na pokoji. Zapomněl ovšem zmínit, že dole bydlí šílená ženská, co má problém s pitím. Chtěl se zmínit o jejím zpívání, ale pak se ty její neuvěřitelné oči s kouřovým líčením setkaly s těmi jeho. Na vteřinu se do sebe zaklesli pohledem. Vteřinu, která mu připadala jako věčnost, protože v ní každý centimetr jeho těla oživil.

Bylo teprve šest odpoledne a ona už měla očividně špičku, a navíc byla oblečená v beztvarem pyžamu s tučňáky, jako by se už chystala jít do postele. Nevypadala nijak úchvatně, ale měla v sobě určitou zranitelnost. Měl zvláštní pocit, že ji chce chytit do náručí a chránit ji. Tváře měla červené, nejspíš kvůli vypitému alkoholu, a oči jí zářily, dokud jí nenabídl, že ji naučí vařit zvěřinu.

Co to jako bylo?

Nějak mu to vyklouzlo a rozhodně se to nesetkalo s bezvýhradným oceněním. Panebože, ona je asi vegan-ka. Mělo ho to napadnout. Není divu, že měla slzy na kra-jíčku. A pak ty její vlasy! Vypadaly husté a lesklé, ale měla je vytažené nahoru a zamotané do drdolu se strohostí obvykle vymezenou pro ženy středního věku, které po-třebují facelift.

Na mysli mu vytanul obraz jeho učitelky z hotelové školy, paní Winbourneové, a jejího drdůlku. Otrásl se. Právě ona hned první týden studia ztratila jeho schopnost nakrájet cibuli. Řekla mu, že je s ostrými předměty tak nebezpečný, že by neměl uvažovat ani o kariéře kuchyň-ského pomocníka, natož kuchaře. Prý bude mít velkou kliku, když dokončí první ročník se všemi prsty. No, tak jí to předvedl. Chtělo to týdny praxe a mnoho dalších říznutí, ale zvládl to a dostudoval nejen s vyznamenáním, ale i se všemi prsty. Dnes považuje svou schopnost rychle nakrá-jet cibuli za jeden ze svých největších talentů.

Adam postavil Bruta na zem. Pes se okamžitě sesunul na rohožku a tázavě naklonil hlavu, jako by se snažil po-chopit svět tohoto člověka a neuspěl.

„Tenhle výraz si odpusť. Mě nevyrazili z psího hotelu, protože jsem tam lítal jako šílenec a pak sežral kabelku paní majitelky. Co sis proboha myslel?“ Adam vyklouzl z bundy a z bot a vešel do kuchyně připravit něco k večeři.

O dvacet minut později zvedlo Adamovi náladu zaklepaní na dveře. Dokonce i Brutus nastražil uši. Možná se vrátila? O vteřinu později mu nálada opět strmě klesla, protože za dveřmi nebyla sousedka, ale jeho šéf.

„Jeden tvůj soused mě pustil dovnitř,“ oznámil mu Clive a zvedl láhev Barola. Ročník, který v podniku nenabízel. Tohle bude zlé.

„Musíme si promluvit,“ prohlásil. „Dáš si skleničku?“

Kamarádili se příliš dlouho na to, aby mu Adam mohl zavřít dveře před nosem, takže ustoupil stranou a láhev si od něj vzal. „Dělám si sendviče s rybími prsty. Dáš si?“

Clive se zadíval na balík ležící na chodbě. „Jsi tady teprve od začátku měsíce, neříkej mi, že už se zase stěhuješ?“

„Ne.“

„A co je teda tohle?“

„Netuším. Přišlo to dneska. Ještě jsem neměl čas –“

„Ty se bojíš, že je to od ní, že jo?“ Clive balík zvedl a donesl ho do kuchyně. „Mám to otevřít?“

Ta otázka byla čistě řečnická, a než mohl Adam něco namítnout, Clive sáhl po noži a rozřízl na balíku lepicí pásku.

Adam zapnul sporák. Den se vyvíjí skvěle. Už stačil nastvát sousedku, jeho border teriér se projevil jako asociál a teď má tupý nůž. Vhodil na pánev hrudku másla a začal filetovat druhý kousek platýse.

V tom balíku nemůže být nic strašného – nebo jo? Emily není žádný psychopat. Poblázněná, pomatená, ale ne nebezpečná. Policejní psychologka to zdůrazňovala. Jenom to její poslední slovo s ním trochu zacloumalo. Dodala: „Zatím.“

Nakrájel rybu na proužky a obalil je ve vajíčku a strouhance s trochou citronové kůry.

„Kuchařky,“ oznámil Clive. „Máš tady dopis, kde ti děkují za platbu a omlouvají se za zpoždění dodávky.“

Adama zaplavil úlevný pocit. „Skleničky jsou v horní skříňce,“ zabručel, vytáhl z trouby horkou bagetu a rozkrojil ji vejpůl.

Clive nalil víno. Oba si usrkli a pokývli na sebe. „Prosím, neprozrad našemu oblíbenému someliérovi, že jsme to pili k rybě.“ Otřásl se. „To by mi nikdy nezapomněl.“

Adam se usmál. Představil si toho muže, jak podrážděně mává rukama. „Ještě jsi mi neřekl, co tě přivádí do téhle části města,“ nadhodil a mazal při tom půlky bagety máslem, na které navršil silnou vrstvu tatarské omáčky.

Clive vypadal rozpačitě.

„Vynech takové to, Nemůžu snad navštívit kamaráda? Na to tě znám moc dlouho. Říkal jsi, že si chceš promluvit.“ Adam vložil do bagety kousky ryby a když je tam uspokojivě naaranžoval, postrčil talíř přes stůl.

Clive si kousnul. „Dobry,“ pochválil to.

„Díky,“ zamumlal Adam. „Vino taky dobry. Takže co není dobry?“

„Restaurace,“ odpověděl Clive. „Nejde to dobře. A netvař se, že sis toho nevšiml.“

Jasně, že si všiml. Některé večery neviděli ani jednoho zákazníka. „Takže cos mi přišel říct? Že je ti to líto, ale už mě nepotřebuješ?“

Clive znovu upil vína. „Mám návrh.“

„Návrh, nebo ultimátum?“

„Hele, neměls to teď jednoduchý, s tím pronásledováním a tak. Když jsem viděl ten balík, taky jsem myslel na nejhorší. Nedovedu si ani představit, jak ses musel cítit.“

Ne, to nedovede, protože Clive nikdy po ránu nenašel vyznání lásky napsaná rtěnkou přes celé auto. Netrhne

sebou pokaždé, když zazvoní zvonek. Ani se nebojí vyhazovat odpadky, aby se jimi náhodou Emily nezačala probírat a nalezené věci nerecyklovala do formy pozdravných přáníček. „Co navrhuješ?“

„Ty jsi mnohem lepší kuchař než Jason nebo já,“ začal Clive.

Adam si pohrával se stopkou sklenky a čekal, jakým směrem se bude rozhovor vyvíjet.

Clive zakroutil očima. „Proti tomuhle tvrzení bys mohl trochu protestovat.“

„Já...“

„To byl vtíp. Posledních pár let jsem tě sledoval...“ Clive se na chvíli odmlčel. „Podívej, ztratil jsi pár kilo a taky sebevědomí. Tvoje menu už nemají ten starý šmrnc. Jídlo je stejně dobré jako vždycky, ale zákazníci to k nám netáhne. A jako tvůj přítel...“

Skvělý, začíná to být dost osobní. Asi jako když si táta s Adamem naposledy sedl k „osobnímu“ rozhovoru. Tentokrát to bylo proto, aby mu řekl, že se musí začít holit a používat deodorant. A jestli prý chce vědět cokoli o rozdílech mezi muži a ženami, má si promluvit s mámou. Bylo to trýznivě trapné a výraz Cliveovy tváře naznačoval, že s jejich „jako tvůj přítel“ konverzací to nebude o nic příjemnější.

Clive zakroužil vínem ve skleničce. „Bolí mě vidět, jak jsi nešťastný. Jason si ve Francii žije tvůj sen...“

„Hodně se tam toho naučí.“

„O tom nepochybuju, ale je to tvůj sen, ne jeho. To tys chtěl pracovat s francouzským šéfkuchařem.“

„Jenom s Xavierem.“

„Který mi mimochodem volal. Pořád tě tam chce mít a potřebuje pomoc. Tříměsíční záskok za zástupce šéfkuchaře, od začátku března.“

Adam překvapeně hvízdnul. Vždycky snil o tom strávit nějaký čas s mistrem. Xavier si udržoval tři prestižní michelinské hvězdičky již přes dvacet let. Učili se u něj mnozí vynikající šéfkuchaři. Ta krabice kuchařek, která teď stojí na kuchyňské lince, to je všechno Xavierovo dílo.

„Jason je tam sám v třípokojovém bytě, bude rád, když mu budeš dělat společnost.“

„A ty? Co z toho budeš mít ty?“

Clive se na okamžik zatvářil rozpačitě. „Já bych ušetřil peníze tím, že bych večer zavřel. Poskytlo by mi to čas, abych rozjel polední obchody. A až se vrátíš, můžeme probrat znovuotevření večerů s novým menu. S tvým menu, možná.“

„A co Brutus? To je to jediné, co mě v posledních pár letech udržovalo při smyslech.“

„Vezmi ho s sebou. Hele...“ Clive se zvedl k odchodu. „Víš, co si myslím o Emily. Jednou se jí budeš muset postavit a říct jí, co cítíš. Nemůžeš před ní utíkat po zbytek života.“

At' tě ani nenapadne říct „musíš se zachovat jako dospělej chlap“. Adam přimhouřil oči.

„Ale ty tři měsíce daleko odsud ti můžou poskytnout prostor k nadechnutí.“ Clive se s rukou na klice zastavil. „A než se vrátíš, tak to vzdá a pravděpodobně už bude mít někoho jiného, koho bude moct strašit, promiň, stalkovat.“

„Jo, jasně.“

Adam za svým šéfem zavřel dveře. Zastrčil na nich zástrčku a opřel se o ně zády. V Jasonově bytě v prvním

patře byl v bezpečí, ale kdesi v hloubi duše věděl, že je jen otázkou času, kdy ho tam Emily vystopuje.

Clive mluvil o tom, že se jí musí postavit čelem, ale Adam to neudělá. Nemůže. Ta ženská je poslední tři roky jeho nejhorší noční můra. Už jenom když slyší její jméno, má nahnáno. Někdy jen ucítí květinovou vůni podobnou té, kterou používá na ta přáníčka, a začne se nekontrolovaně potit. V restauraci se někdo zasměje jako ona, takovým tím vysokým zurčivým smíchem, a on úplně ztuhne nebo ho to tak vyvede z míry, že se začne třást a není schopen racionální myšlenky. Ušklíbl se. Ne – kdyby zjistila, kde bydlí, tak se odstěhuje.

Sousedka o patro níž spustila svůj večerní rituál. „Doufejme, že dneska nemá zase špatnou náladu,“ řekl a podrbal Bruta na hlavě. Začal si napouštět vanu a ušklíbl se, když k němu skrz podlahu pronikl refrén písně *Drift Away*. Aspoň se domníval, že to je tahle píseň, ačkoli si nemohl vzpomenout na verzi, která by byla takhle příšerně zkomolená.

Brutus naklonil hlavu a tázavě se zadíval na podlahu.

Prosím ne. Ne Rubber Bullets. Na tři měsíce odtud vypadnout – to zní rozhodně lákavě.

Kapitola třetí

Eamon Dixon si pohrával se svou fialovou hedvábnou kravatou. Odmítl si vzít sako a protože ví, jaké horko v zasedací místnosti bývá, udělal ještě další opatření a obě svá podpaží obdařil štědrrou dávkou antiperspirantu. Z platička si vymáčkl malou bílou tabletku a zapil ji velkým hltm studené kávy.

„V mém nitru je klid, který nemůže nic narušit,“ prohlásil pevně. „V mém nitru je klid, který nemůže nic narušit,“ opakoval poněkud méně pevně. „V mém nitru...“
Ne, do háje, to teda není.

Kolegové, kteří před druhou hodinou nejsou obvykle v blízkosti televizního studia nikde k vidění, spěchali přes parkoviště. Reportéři, o kterých se domníval, že jsou pracovně někde v zahraničí, pelášili do budovy. Někteří z nich byli pryč tak dlouho, že si jen těžko vybavoval jejich jména.

V 8:45 sledoval, jak do dveří vchází producent poledního programu o financích. Eamon si utáhl uzel na kravatě, aby nebylo vidět, že má vrchní knoflíček košile rozepnutý, vstal od pracovního stolu a vydal se do zasedací místnosti.

„A co o tom novém člověku víme?“ ptal se minulý týden v kantýně ve frontě na oběd, když bylo oznámeno jmenování nového ředitele.

„Střílí od boku a spíš vyhazuje, než najímá,“ odpověděl kdosi ze zpravodajského týmu.

Eamon vzal tu novinku s rezervou. Koneckonců to je tým z Galaxy TV – „prst na tepu doby, reportáže na hraně, žádný příběh není příliš malý ani příliš velký“. Jejich přístup zapříčinil, že o vyhazovu minulého ředitele, ke kterému došlo před třemi měsíci, se dozvěděli z konkurenční televizní stanice. Užasle sledovali vysílání, ve kterém jejich generálního ředitele eskortovali z jejich budovy dva zlí hoši v černých svetrech a slunečních brýlích, ačkoli při bližším prozkoumání se ukázalo, že ti gauneři jsou kameraman z Galaxy TV a jeho asistent.

Stejná konkurenční televize je údajně za zvěstmi z minulého týdne o tom, že Galaxy TV jmenovala nového generálního ředitele. Měli pravdu. V pátek pozdě odpoledne, když už byli všichni napnutí jako řemínek Eamonových falešných rolexek, dostali vedoucí pracovníci obecný e-mail s žádostí, aby se příští týden dostavili na snídaňovou schůzku bez snídaně a setkali se s novým ředitelem.

Jeho pověst vstoupila do zasedačky o celých deset minut dřív než on sám. Obvyklé povídání o víkendových činnostech brzdilo nervózní očekávání, a když se rozletěly dveře, všichni se nadechli tak zhluboka, že by se Eamon nedivil, kdyby právě vytvořené vakuum vcuclo kulatý stůl, kolem něhož seděli.

Generální ředitel se posadil a hodil na stůl složku s dokumenty. V papírech, které z ní vyletěly, rozpoznal Eamon analýzy sledovanosti.

„Musíme se zlepšit,“ oznámil.

Bez servítků.

„My všichni. Stanice tu nemůže mít lidi, kteří nepodávají výkony. Já budu tohle plavidlo navigovat efektivně. Před námi jsou bouře. Nebude to žádná výletní plavba. Rozhodnutí je na vás. Buď se nalodíte, nebo vystoupíte.“

Dobrovolné ukončení pracovního poměru. Eamon chtěl napsat knihu... Možná za odstupné...

„Nebudte tak samolibí.“ V místnosti bylo nejmíň třicet lidí, ale ten chlap koukal přímo na něj. „Nemluvíme o žádném dobrovolném odchodu s odstupným. Já neodměňuji neschopnost. Jestli svou práci nezvládáte, tak si vás najdu a vyrazím vás nejen bez odstupného, ale i bez doporučení.“

Zdejší odborník na kuchařinu zachytil Eamonův pohled, teatrálně si fouknul na konečky dvou prstů, namířil je na Eamona a předstíral výstřel. Eamon ho na oplátku obdařil pohledem, který říkal „právě jsem to koupil a umírám“.

„Veřejnost má už plné zuby kuchařských soutěží...“

Nevypadal, že by si tím byl úplně jistý.

„A co se týče programů o rekonstrukcích venkovských usedlostí, když dnes většina našich diváků má kliku, když mají kde zaparkovat auto...“

Tým *Domu snů* začal blednout.

„Většina lidí nemá zahradu a nikdy ji mít nebude. Nezajímá je, co uděláte s dvaceti hektary, a mě popravdě řečeno taky ne.“

Tým zahradníků začal měnit barvu na nepříliš zdravou zelenou.

„Jsme v recesi. Peněz je málo. Lidi chtějí vědět, jak to málo, co mají, nejlépe využít. Jak na týden nakrmit rodinu. Kde jsou nejlepší slevy. Netouží po tom, aby jim nějaký

bankéř vykládal, jestli ceny akcií, které si nemůžou dovolit, jdou nahoru, nebo dolů.“

Kdyby ta žena z financí nebyla pevně vmáčknutá mezi lidi z oddělení dramatu a dětské tvorby, nejspíš by omdlela.

Eamon doufal, že mu brzy dojde pára. Práce v médiích je pro mladé, jenže on nic jiného neumí. Představa, že bude hledat jiné zaměstnání, ho nijak neláká. Televizní společnosti nenabírají třiašedesátileté produkční bez doporučení. Neměl v rukávu ani žádné nedávné veleúspěšné programy, kterými by mohl případné zaměstnavatele ohromit. Poslední větší hitovku udělal před třemi lety. Seznamovací pořad, ve kterém měli najít pravou lásku opravdoví zoufalci.

Generální ředitel otevřel další složku a krátce se zamyslel. Potom zvedl pohled. Zdálo se, že hledá něco nebo někoho konkrétního, a jeho oči se zastavily na Eamonovi. „Vy jste Dixon, že?“

Eamon polknul, ale velmi pomalu přikývl.

„Můžete začít. Řekněte nám, co máte v plánu pro tento rok.“

A v 9:15 bude bez práce.

„Pracuju na pokračování *Šance pro lásku*,“ pronesl opatrně, protože nedokázal odhadnout, co si ten muž o tomto tématu myslí. „Rád bych se vrátil k postavám z minulé série. Zjistil, jestli ti lidé našli trvalou lásku, jak si přáli. Jestli jsou a budou šťastní až do smrti. Tak něco. Mohlo by to být hotové do léta, připravené do podzimního vysílacího schématu.“

Oči toho muže potemněly a Eamon svoje vlastní oči zavřel, aby neviděl škodolibé výrazy kolegů, až dostane padáka.

„To by mohlo zabrat.“

Vytřeštil oči a rychlým pohybem hlavy přehlédl celý stůl, přičemž si stačil hnout krkem. S potěšením zaznamenal kuchařského experta, jak zírá s otevřenou pusou.

Generální ředitel se usmál. „Byl jsem velkým fanouškem té původní série.“

„Počítejte s tím, že budete ohromeni. Slyšíte burácení osmiválce Mustanga, Corvetty nebo Dodge? Tohle není soutěž pro slabší povahy. Když vyhrajuete výlet v americkém bouráku, musíte se jen rozhodnout, který to bude. Vyberte si kterýkoli z našich dvanácti vozů s vysokootáčkovým motorem a řvoucím výfukem. Pak dupnete na plyn, pneumatiky se začnou pálit a z nuly na sto se dostanete během několika sekund. Ucítíte nápor na hrudníku a čirá síla vás přišpendlí k opěradlu sedadla. Nečekejte žádnou pohodlnou projížďku: nemluvíme tu o automatické převodovce ani o odpružení. Když vjedete do díry na silnici, můžou vám vylítnout i plomby ze zubů. Jestliže toužíte po pohodlí a po klidné vyjíždce, odstupte od počítače a hlavně se nehlaste do této soutěže.“

Ruby začala vibrovat kapsa a rozezpívali se Nickelback. Cukla sebou. Prst jí kliknul na „odeslat“ a ona se přihlásila do soutěže. Koukala na obrazovku, na které byla úvodní stránka firmy.

Sakra. Přihlásila se tam. Možná jí dovolí si cenu vyměnit. Morgan nebo Aston Martin by byl lepší.

Telefon vytáhla z kapsy příliš pozdě, už přestal zvonit. Měla se víc soustředit a nedovolit mysli, aby se zatoulala k tomu fešákovi nahoře. Od včerejška už u něj byla mnohokrát. Na balíku byla adresa A. Finder, byt 6, Union

House. Zřejmě se staral Jasonovi o byt, ale copak asi znamenalo to A.? Nevypadal jako Anthony a na Alberta byl příliš mladý. Do školy chodila s jedním Adrianem, to byl takový protivný malý žabák. Při vzpomínce na to, jak ji honil s žízalou nebo s pavoukem v ruce, se otrásla.

Jestlipak A. Finder jezdí rád pořádným monster offroadem? Polkla.

Nickelback začali zase zpívat. Ruby se podívala na telefon. Bude ho muset vzít, protože někteří lidé prostě nedají pokoj. Aspoň to bude mít za sebou. „Mami,“ řekla.

„Lily, zlatíčko,“ opravila ji matka ostře.

„Promiň.“ Už od malička chtěla po Benovi a Ruby, aby jí říkali jménem a nikdy nepoužívali slova „matka“ nebo „máma“, protože si pak připadala stará.

„A nemrač se. Všechno se může změnit.“

Jak to ví?

„Co je nového?“ Lily Brooksová používala tenhle hlas co se Ruby pamatuje. Hlas, ze kterého ukapává znepokojení. Ten hlas vyjadřující „chudáčku, ale zavinila sis to sama“.

Zaplaťpánbůh, že to není videohovor a nemusí tedy snášet ten soucitný pohled, na který se její matka specializuje.

„Nic,“ odpověděla. „Všechno je báječné.“ Snažila se zmobilizovat veškerou svou veselost, aby zamaskovala podráždění.

„Tento týden je v novinách několik inzerátů, na které bys myslím měla odpovědět.“

„Nezapomeň, že mám po výpovědi nucenou dovolenou. Až do června nemůžu nic dělat.“

Rozhovor postupoval podle znepokojivě stejného scénáře jako všechny ostatní, které spolu posledních pět

týdnů obden vedly. Do konce měsíce jich zřejmě ještě pár proběhne.

„Pracovat ne, ale můžeš se začít po něčem porozhlí-
žet. Je začátek února. Nechceš přece, aby si mysleli, že
jsi z toho vyšla. Věř mi, vím, o čem mluvím. Když jsem se
vzdala práce, abych vychovala tebe a tvého bratra, měla
jsem pak velký problém najít zaměstnání. Nechci, aby se
něco podobného stalo i tobě.“

*Ty jsi byla country zpěvačka. Já jsem eventačka. Ty jsi
nechtěla zpívat žádný jiný žánr. Mě vyhodili pro nadby-
tečnost.*

„A co ta kuchyň?“

Kopni si do holky, když je na dně, proč ne?

„Žádná změna.“

„Snažila ses získat zpátky svoje peníze?“

„Hvězdy říkají, že se až do března nemám zabývat fi-
nančními problémy.“

„Nezlehčuj to. Ben se viděl s Danielem.“

Jackpot! Ruby se podívala na hodinky. Rekord. Dokon-
ce i pro její matku. Za méně než dvě minuty se Lily poda-
řilo dostat se v konverzaci až k Rubyině expříteli. *Konec
hovorů.* Ještě pět minut a matka bude vypočítávat důvody,
proč by ho měla Ruby vzít zpátky.

„Na tom není nic neobvyklého, jsou to kamarádi a bydlí
ve stejné slepé ulici.“

„Je smutný.“

Vyndež baterku. Znič telefon.

Ruby obvykle nepřeje nikomu nic zlého, ale v Danie-
lově případě byla ochotná udělat výjimku.

„Ben má o něj obavy.“

„To je mi fuk.“

„Hodně zhubnul.“

„Stejně mě to nezajímá.“

„Je mu líto, co se stalo. Ví, že udělal chybu. Nemůžu si pomoci, ale...“

Neposlouchám. Nezkoušej to hodit na mě.

„Kdyby ses trošku víc starala o svůj vzhled...“

„Sbohem, mami.“

„Ne-“

Ruby ukončila hovor a mrskla telefonem přes místnost takovou silou, že když ten zvuk zaslechla, domnívala se, že to protestuje její mobil. Žádná dodávka nepřijela, Kevin to být nemohl. Pošťák už tu byl a po včerejší „balík-gate“ aféře rozhodně nebyl důvod se vzrušovat.

Jenže ona vzrušená byla – trošičku.

Matka to být nemohla, ta jí volala pevnou linkou, takže pokud nemá nadzvukové koště...

Celou cestu předsíní si nacvičovala úsměv a když otevřela dveře, našla tam border teriéra vrtícího ocasem a pana Horního s dvěma hrnký kávy, úsměvem a s jeho nádhernýma hnědýma očima.

Vzdychla.

„Chtěl jsem se omluvit,“ řekl a snažil se udržet pod kontrolou jak oba hrnky, tak psa, který už očividně nechtěl být držení ani o chvíli déle.

„Za co?“ polkla, když pan Horní položil psa na zem.

„Že jsem hňup, který ani nepoděkoval, že jste se mu postarala o balík,“ odpověděl.

Kapitola čtvrtá

Má na sobě pyžamo – parádní obleček. „Podívejte, je mi to líto. Včera to nebyl dobrý začátek.“ *Řekni něco.* „Já jsem Adam. A kdyby vás to náhodou zajímalo, což vás asi nezajímá, tak v tom balíku byly knihy, které jsem si objednal online.“ *Nekoukej na mě takhle.* „Měla jste pravdu. Nebyla to bomba, takže ještě jednou děkuju.“ Zvedl velké bílé hrnky, které ze svého bytu přinesl. „Přišel jsem v míru, s kafem.“

Beze slova na něj koukala, ale natáhla k němu ruku a on jí do ní vtiskl hrnek s kávou.

Dneska se jí kaštanově hnědé vlasy houपालy kolem ramen a dodávaly jí mladšího vzezření než včerejší drdol.

Počkal, až její dlaň pevně obemkla hrnek, a teprve potom uvolnil sevření. Když se její prsty dotkly jeho, ucítil Adam v břiše cosi, o čem si byl jistý, že nijak nesouvisí s jeho ranní kávou, ani s toastem a marmeládou, které měl k snídani.

„Probudil jsem vás?“ Těch slov zalitoval, hned jak je vyslovil, protože se nejistě podívala na svoje pyžamo.

Zakroutila hlavou. „Už jsem vzhůru dávno. Jen vypadám zpustle – zdá se.“

„Promiňte, nechtěl jsem...“ Odmlčel se a stáhl se. Nevvíjí se to zrovna dobře.

„Nic se neděje,“ ušklíbla se. „Ale jestli někdy zmíníte před mojí matkou, že jsem vám otevřela dveře v takovémhle stavu, popřu to a pak vás budu muset zabít.“

Natáhl k ní ruku. „Domluveno. Jako hrob.“

„Já jsem Ruby,“ představila se a potřásla mu rukou.

Ten pocit byl zpátky, teplo a brnění. Už dávno nic podobného necítil a bylo to moc příjemné.

„Nechcete jít dál?“ Udělala krok zpátky. „Budete muset omluvit ten binec.“ Brutus zavěřil nové místo k průzkumům, vystřelil kupředu a s mohutným vrtěním ocasu zamířil rovnou do pokoje nalevo, což znamená – jestliže má její byt stejné propozice jako ten Jasonův – že jí vlezl do ložnice. O vteřinu později se opět objevil, v tlamě držel černé krajkové kalhotky, vrtěl ocasem a hledal, s kým by se o ně mohl přetahovat.

Adam zamrkal. Tohle se ale opravdu nevyvíjí dobře.

Ruby mu vrátila hrnek a vydala se za Brutem, který ne vzal nohy na ramena a neutekl, ale zůstal bez hnutí stát.

„Pustť.“

Poslušně povolil čelist.

„Tudy,“ zavolala Ruby přes rameno, když mu sebrala kalhotky.

„Hodnej,“ pochválila Bruta a pohladila ho po hlavě. *Působivé!* To on by s ním pořád ještě vyjednával.

Zavřela každé dveře, kolem kterých prošla, a cestou za jedněmi z nich kalhotky zanechala. Brutus šel vedle ní a dychtivě k ní vzhlížel.

Adam je chodbou následoval a pak jí podal hrnek s kávou zpět. Došli k místnosti, která by v bytě nad nimi byla jídelna spojená s obývacím pokojem. Koukal na ni a nebyl schopen vymyslet, co říct. Jasonův obývací pokoj byl zařízen

minimalisticky, zatímco ten její byl nacpaný k prasknutí, připomínal spíš úložný kontejner než pokoj.

Zůstal stát ve dveřích a jen zíral, protože dostat se někam dál by vyžadovalo určité atletické schopnosti, kterými neoplýval.

„Ruby – hezké jméno,“ poznamenal.

„Máma kdysi zpívala v nočním klubu a ulítávala na Kenny Rogersovi. Táta prý vypadal trochu jako on. Vystupovali pravidelně v dělnickém klubu ve městě.“

„Takže vy jste Ruby jako v...“

„*Oh, Ruby, nechťej mi lásku brát,*“ zanotovala, zešířila se usmála a Adamovo srdce poskočilo a udělalo salto.

„Znám to, ale moji rodiče byli spíš rockeři. A pořád jsou. Asi bych měl být vděčný, že mě pojmenovali po dědečkovi, a ne po písničce nebo po nějakém mámině rockovém idolu. Většinou měli fakt divná jména.“

Tentokrát se zasmála, opravdu zasmála nakažlivým smíchem, takže se náhle smál taky a zaplavil ho hřejivý pocit štěstí.

„Ruby se mi líbí. Hodí se k vám.“

„Děkuju,“ začervenala se. „Ale kdybyste si náhodou hledal na Googlu text a začal mít obavy, tak táta byl jenom kytarista, žádný vietnamský veterán. A máma ho neopustila, on opustil ji, hned jak jsem se narodila. Pro nějakou, co vypadala jako Sade. Určitě ho občas štvála, ale pochybuju, že by ji chtěl někdy zastřelit.“

„To se mi ulevilo.“

„A aby bylo jasno, nemám ani sestru jménem Lucille, můj bratr je počítačový maniak, ne gambler, a navíc se jmenuje Ben a ne Tomy.“

„A máma pořád zpívá?“

„Občas doma, když se napije. Otec s tou svou Sade zabrali ten flek v klubu. Máma pak nemohla najít práci, a tak si posledních dvaatřicet let hýčkala svoji zášť vůči němu.“ Ruby zmlkla a upila kávy. „Pardon, asi trochu moc informací najednou. Ale je to vlastně všechno, co jste kdy potřeboval vědět o Ruby Brooksově.“ Udělala pukrle. „Mimochodem bez té čepice vypadáte líp.“

„Díky.“

Za očima jako by jí tančila světýlka.

„Myslela jsem si, že na vašem vzhledu musí být něco, za co se stydíte.“

Kéž by to bylo tak jednoduché.

„Líbí se mi váš pes.“

„To jsem rád, že aspoň někomu,“ řekl, věnoval se svému horkému hrnku s kávou a snažil se přitom nedat najevo zděšení ze stavu místnosti.

Krabice byly vystavěny do vysokých komínů. Většinu prostoru u jedné ze stěn zabírala velká měkká kožená pohovka oranžové barvy, která už měla nejlepší léta za sebou. Mezi jednou její područkou a rohem pokoje balancovala televize na čemsi, co vypadalo jako lednička. Pod oknem stál na malém stolku počítač a kolem něj byly všude poházené papíry. Stěnu nad ním pokrývaly malé žluté lepicí papírky s poznámkami. Hromada plastových dóz a konferenční stůl nacpaný do středu místnosti se pak postaraly o to, že podlahu nebylo téměř vidět.

Byty byly celkem velké a měly dvě ložnice. Jason používal svou druhou ložnici jako pracovnu. Adamovi navrhl, aby používal tu větší ložnici, koneckonců se zdálo, že si

bude byt pronajímat celkem dlouho. „Jako doma,“ vybízel ho, „klidně si to tam přestěhuj, jak potřebuješ.“ Jenže Adam se tam nechtěl příliš usazovat. Nábytek nestěhoval. Nepotřeboval to. Přinesl si jen dva kufry. V pracovně nebyla žádná skříň, ale Adam odstrčil Jasonův počítač do rohu pracovního stolu a stůl pak používal na odkládání oblečení.

Není to ideální. Není to domov, nicméně v tuhle chvíli se na nic lepšího nezmohl, ačkoli to znamená, že spí pod dekou fotbalového klubu Arsenal. To má rozhodně k dokonalosti daleko, ale aspoň má na co svádět své bezesné noci.

Jednoho dne se vrátí domů a postaví se svým démonům. Ale teď ještě ne.

„Už tu bydlíte dlouho?“ zeptal se.

„Od konce listopadu.“

Moudře pokýval hlavou. „Chvíli to trvá, než se člověk zabydlí, co?“

„Promiňte.“ Posbírala z pohovky časopisy, atlas a brožurku, jak sepsat závěť, a odložila je na jednu stranu na hromadu. „Prosím, posaďte se.“

Místo, které Ruby vytvořila, stačilo sotva na půlku zadku, ale jemu se podařilo si na krajíček sednout. „Chystáte se na dovolenou?“

„Cože?“ Zatvářila se překvapeně, ale pak uviděla ten atlas. Zdálo se, že jí to docvaklo. „Ne, to je... do práce.“

„Vyušil jsem vás, promiňte, mělo mě to napadnout.“

„To je v pořádku, vážně,“ oponovala mu s úsměvem. „Nic, co by nemohlo počkat.“ Posadila se na židli u pracovního stolu, jednu nohu zkroucenou pod sebou. Brutus se usadil vedle ní na volném malém kousku podlahy